

MODALITĂȚILE DE COMITERE A INFRAȚIUNII DE VANDALISM

Xenofon ULIANOVSKI,

doctor hab. în drept, prof. universitar, judecător

Sofia PILAT,

lector universitar al Catedrei „Procedură penală și Criminalistică” a Academiei „Ștefan cel Mare” a MAI al Republicii Moldova, doctorandă

REZUMAT

Prin pângărirea edificiilor sau a altor încăperi se înțelege săvârșirea de către făptuitor a unor acțiuni ce demonstrează lipsa de respect față de membrii grupului social și valorile materiale și morale. Aceste acțiuni se realizează prin murdărirea, pătarea, efectuarea unor înscrisuri, desene sau simboluri cu caracter obscen, batjocoritor, amoral pe edificii sau alte încăperi, atribuindu-le în consecință un aspect indecent și necuviincios.

Nimicirea la rândul său, presupune realizarea unor acțiuni de distrugere sau deteriorare a bunurilor din transportul public sau din alte locuri publice, în rezultatul cărora bunurile respective nu mai pot fi exploatate de către membrii grupului social conform destinației sale inițiale.

Cuvinte-cheie: pângărirea, murdărirea, pătarea, înscrisuri, desene, simboluri, caracter obscen, caracter batjocoritor, caracter amoral, nimicirea, distrugerea, deteriorarea etc.

DEFENDING EDITIS AND OTHER OBJECTS AS A COMMITMENT OF VANDALISM

Xenofon ULIANOVSKI,

dr. hab. in law, university professor, judge

Sofia PILAT,

lecturer at the „Criminal and Criminal Procedure” Chair of the „Ștefan cel Mare” Academy of the Republic of Moldova, PhD student

SUMMARY

Defamation of edifices or other rooms means committing actions by the perpetrator demonstrating disrespect for members of the social group and material and moral values. These actions are done by dirtying, staining, making scrolls, drawings or symbols of obscene, scornful, amoral character on edifices or other rooms, giving them an indecent and inappropriate appearance.

Naming in turn involves actions to destroy or damage goods in public transport or other public places, as a result of which the respective assets can no longer be exploited by the members of the social group according to their original purpose.

Keywords: staining, staining, staining, inscriptions, drawings, symbols, obscene character, mockery, amoral character, destruction, destruction, damage etc.

Introducere. Vechiul Cod penal al Republicii Moldova din 24.04.1961, publicat la 24.04.1961 în *Veștile* Nr. 010 art. 41, data intrării în vigoare: 24.04.1961, și abrogat la data 12.06.2003 prin *Legea* Nr. 1160-XV din 21.06.02, *MO* Nr. 128/13.09.02 art. 1014, nu incrimina faptele de vandalism, ele putând fi calificate ca acte de huli-ganism, incriminate în art. 218 CP din 1961.

Noul Cod penal, adoptat prin *Legea* nr. 985-XV din 18 aprilie 2002, intrat în vigoare la 12 iunie 2003, a incriminat pentru prima dată în legislația penală a Republi-

cii Moldova în art. 288 CP infracțiunea de vandalism cu următorul conținut:

„(1) Vandalismul, adică pângărirea edificiilor sau a altor încăperi, precum și nimicirea bunurilor în transportul public sau în alte locuri publice, se pedepsește cu amendă în mărime de la 550 la 850 unități convenționale sau cu muncă nere-munerată în folosul comunității de la 140 la 200 de ore, sau cu închisoare de până la 1 an.

(2) Aceeași acțiune săvârșită: b) de două sau mai multe persoane; c) asupra bunurilor care au valoare istorică, culturală sau religioasă, se

pedepsește cu amendă în mărime de la 550 la 1050 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 3 ani”.

Metode aplicate și materiale utilizate. În vederea realizării scopului trasat, în respectivul articol științific au fost aplicate un șir de metode ca: metoda logică (bazată pe analiza deductivă și inductivă, generalizare și specificare), metoda sistemică și cea comparativă.

În procesul elaborării articolului științific au fost consultate următoarele materiale științifice: *Codul*

penal al Republicii Moldova și, de asemenea, lucrările științifice ale autorilor Al. Borodac, S. Brînză, V. Stati, A. Barbăneagră, I. Macari, V. Moraru, A. Jeflea, A. Rarog, A. Naumov, V. Stepalin, A. Kruglikov, M. Makarenko, A. Krasikov, A. Gravina, V. Radcenko etc.

Rezultate obținute și discuții

Având în vedere faptul că latu-ra obiectivă a infracțiunii de vandalism prevăzute în art. 288 CP se realizează prin intermediul a două modalități alternative și anume: pângărirea sau nimicirea edificiilor sau a altor obiecte, considerăm a fi oportun de a realiza o analiză explicativă a acestora începând cu prima modalitate – pângărirea.

Conform DEX-ului prin pângărire se înțelege profanare, spurcare, prihănire, prihană (popular), spurcare, întinare, murdărire, mânjire, pătare, scârnavie (a scârnavi memoria cuiva), batjocorire, compromitere, necinstire, dezonorare etc.

În doctrina penală prin „pângărire” se înțelege efectuarea unor înscrisuri sau desene cu caracter obscen pe fațadele unor edificii sau ale altor încăperi schimbându-le drept rezultat aspectul estetic al acestora [12, p. 372].

Altă definiție este expusă de către autorul Alexandru Borodac, care susține opinia conform căreia: „Pângărirea presupune săvârșirea asupra edificiilor sau a altor construcții a unor acțiuni cinice (de profanare, murdărire, dezonorare, necinstire, întinare etc.) care le atribuie acestora un aspect necuviincios, indecent în urma cărora acestea nu pot fi utilizate conform destinației lor inițiale” [2, p. 856].

O definiție practic identică este dată de Dicționarul explicativ al limbii române, care prin pângărire se subînțelege profanare, spurcare, prihănire, întinare, mânjire, murdărire, pătare, pricăjire, scârnavie, iar prin acțiunea de a pângări - a supune unei batjocuri, unui sacrilegiu, a profana, a murdări [5, p. 856].

A pângări, consideră autorul

Ivan Macari, înseamnă a supune unei batjocuri, unui sacrilegiu, a profana. Pângărirea edificiilor sau a încăperilor se manifestă prin înfățișarea pe pereți, pe textile sau alte suprafețe ale imaginilor, tablourilor, înscrisurilor etc. care jignesc moralitatea publică. De regulă, ea este exprimată prin cuvinte obscene, desene pornografice [8, p. 329].

Pângărirea edificiilor sau a altor încăperi din punctul de vedere al autorului Nicolae Ursu, se manifestă prin realizarea unor inscripții batjocoritoare, cu caracter de jignire, înjosire, prin înclieirea unor fotografii amurale pe aceste obiecte, murdărirea monumentelor istorice și de cultură de o însemnătate deosebită pentru societate [1, p. 476].

Autorul Sergiu Brânză prin pângărire subînțelege acțiunea care are ca scop reducerea considerabilă a calităților estetice ale edificiilor sau ale altor încăperi, săvârșită pentru a demonstra lipsa de respect față de alți oameni, față de valorile materiale și morale. În vederea interpretării uniforme a înțelesului noțiunii de pângărire adaugă în acest context autorul, trebuie luate în considerare următoarele aspecte: a) semnificația imaginilor, textelor, desenelor, simbolurilor realizate de către făptuitor; b) valoarea estetică și de altă natură a edificiilor sau a altor încăperi, a căror înfățișare a suferit modificări în rezultatul pângării; c) caracteristicile substanței utilizate la realizarea imaginilor, textelor, desenelor sau simbolurilor, localizarea acestora și posibilitatea de a le îndepărta fără afectarea semnificativă în plan estetic a edificiilor sau a altor încăperi [3, p. 659].

Într-o altă definiție se menționează că: „Pângărirea edificiilor sau a altor încăperi se realizează prin efectuarea de înscrisuri, desene sau alte simboluri cu caracter obscen, cinic, amoral pe edificii sau în alte încăperi, murdărirea acestor obiecte cu vopsea, produse petroli-

ere etc. Cauzând drept urmare prin aceste acțiuni o daună considerabilă aspectului estetic interior și exterior al obiectelor pângărite” [4, p. 659].

Caracterul amoral, cinic sau obscen al înscrisurilor, desenelor sau simbolurilor este apreciat de organele de urmărire penală sau de către instanța de judecată, ținându-se cont de circumstanțele actelor săvârșite [4, p. 635].

Unele fapte de profanare au și un caracter religios: Astfel, s-a susținut că conceptul de infracțiuni religioase este înrădăcinat profund în istorie și cuprinde infracțiuni contra credinței și legilor care o ocrotesc. Lista infracțiunilor religioase cuprindea: blasfemie și condamnarea de credință; erezie și schismă, încălcarea de protopopiat în lăcașuri sfinte; sacrilegiu; profanarea de morminte; jefuirea cadavrelor în cimitire etc. [9, p. 569].

Profanarea prin orice mijloace a unui mormânt, a unui monument funerar sau de for public a unei urne funerare sau a unui cadavru, precum și însușirea obiectelor ce se află în mormânt sau pe el – este unica faptă care conține rudimentele canoanelor religioase destinate protecției sentimentelor sacre ale oamenilor. Această faptă aduce atingere nu doar memoriei despre cei răposați, dar și sentimentelor sacre ale celor care au rămas în viață (rudele apropiate ale celui decedat, prietenii etc.). Istoriceste, această faptă și-a păstrat pericolul social sporit anume din motivul de sacralitate sporită pe care o implică [7, p. 177].

Așadar, din definițiile și exemplul prezentat anterior, rezultă că modalitățile prin intermediul cărora se poate de realizat acțiunea de pângărire sunt destul de multiple și variate, iar numărul acestora poate crește în continuu în dependență de ideile și posibilitatea de expunere a acestora în viață de către autorii actelor de vandalism.

În acest sens, autorul V. P. Stepa-

lin ne propune o enumerare a unora dintre multiplele moduri de pângărire a bunurilor printre care se pot evidenția deteriorarea aspectului exterior al monumentelor de o însemnătate istorică sau culturală, desenarea simbolurilor sau lozincilor regimurilor totalitare pe monumente, garduri, edificii etc., efectuarea de înscrisuri sau scrierea unor poezii cu caracter amoral care ofensează persoanele credincioase, murdărirea cu vopsea a tablourilor create de pictori renumiți etc. [16, p. 200].

În rezultatul săvârșirii unor astfel de acțiuni, aspectul exterior al bunurilor de regulă se modifică într-asa fel, încât acestea nu mai pot fi utilizate după destinația sa primordială.

La calificarea acestor acțiuni conform art. 288 CP se ia în considerare conținutul, mărirea înscrisurilor, vizibilitatea lor și posibilitatea de a fi înlăturate: șterse, acoperite etc., fără a cauza daună obiectelor pângărite [4, p. 635].

În acest context, ținem să menționăm că nu formează componență de infracțiune prevăzută de art. 288 CP realizarea unor înscrisuri sau desene precum și înclierea acestora pe pereții edificiilor sau altor încăperi în cazul când ele nu ofensează moralitatea publică. Din categoria respectivă fac parte publicitatea comercială, anunțuri inclusiv cu caracter politic sau religios, afișele electorale sau teatrale, diverse desene sau înscrisuri aplicate cu ajutorul unor substanțe care pot fi ușor înlăturate sau aplicate cu cretă, care nu au conținut amoral etc. Nu intră sub incidența art. 288 CP nici efectuarea unor înscrisuri sau desene, care deși încalcă norme morale, dar datorită faptului că nu sunt amplasate în locuri publice și pot fi ușor înlăturate ele nu produc o reacție negativă de amploare din partea membrilor grupului social.

Deci, după cum subliniază autorul M. M. Makarenko, pângărirea întotdeauna se asociază cu insultarea profundă și vădită a sentimen-

telor morale și spirituale ale persoanelor [14, p. 9], în caz contrar în dependență de circumstanțe, făptuitorul poate fi tras la răspundere materială sau contravențională și nu penală.

De asemenea, nu întotdeauna pot fi calificate drept acte de vandalism acțiunile de pângărire a edificiilor sau a altor încăperi care urmează a fi demolate sau supuse unor lucrări de restaurare, excepție de la ele, menționează autorul V. N. Kudreavțev pot face acele clădiri care, deși se află într-o stare avariata comportă o semnificație culturală sau istorică pentru societate (biblioteci, teatre, muzee etc.) [13, p. 514].

S-a mai susținut că pângărirea înseamnă darea unor clădiri, edificii sau unor părți ale lor a unui exterior dezonorat, care insultă moralitatea socială, obștească. Aceasta se poate manifesta prin desene cu caracter și conținut obscen sau cinic, înscrisuri, poezii necenzurate, murdărirea clădirilor, edificiilor cu substanțe colorate, cu vopsea etc. [11, p. 126].

Tot în acest sens s-a susținut că prin pângărire ca infracțiune de vandalism se înțelege efectuarea diferitor înscrisuri, adeseori cu conținut necenzurat, pe fațadele clădirilor, pe garduri sau alte edificii și construcții, murdărirea pereților caselor sau a altor construcții din localități [18, p. 320].

Totuși, considerăm că înscrisurile necenzurate, desenele obscene mici după mărime și ușor de șters, executate pe pereții sau în interiorul unor clădiri obișnuite, nu pot fi considerate ca fapte penale conform prevederilor art. 14 alin. (2) CP.

Însă, dacă aceste fapte sunt săvârșite în edificii, clădiri sau alte obiecte care au destinație culturală, cum ar fi muzeele, bibliotecile, expozițiile, atunci ele pot fi considerate ca pângărire și vor putea fi considerate ca infracțiuni de vandalism.

Dacă în procesul de pângărire a edificiilor sau a altor construcții au fost pângărite și mormintele, pietrele funerare sau construcțiile de deasupra mormintelor, sau alte construcții din cimitire, aceste fapte vor fi calificate conform art. 222 CP ca profanare de morminte.

Ca fapte care pângăresc morala publică pot fi considerate și efectuarea unor așa înscrisuri pe edificii sau alte construcții cum ar fi: unele texte, care conțin cuvinte necenzurate sau cu conținut necenzurat, care insultă sau înjosesc un popor, națiune, simțul religios al oamenilor, amintirea unor eroi naționali etc. La aceste fapte pot fi atribuite și efectuarea unor desene obscene, în același rând și a desenelor pornografice pe clădiri sau alte edificii [15, p. 403].

Pângărirea edificiilor și a altor obiecte se mai realizează și prin manifestarea indiferenței față de cei din jur, prin comiterea anumitor fapte, cum ar fi: stropirea cu vopsea a edificiilor, efectuarea desenelor, înscrisurilor neprevăzute de proiectele arhitecturale și planurilor de construcții, pe aceste edificii sau obiecte, simplul fapt sau conținutul cărora denigrează demnitatea omului.

Este important de menționat că obiectele, care sunt supuse pângării, fac parte din domeniul public, sub incidența infracțiunii prevăzute în art. 288 CP nu intră clădirile, edificiile sau alte bunuri din proprietatea altor persoane.

Astfel, reieșind din toate cele analizate mai sus, conchidem că pângărirea edificiilor sau a altor încăperi se realizează prin efectuarea de înscrisuri, desene sau alte simboluri cu caracter obscen, cinic, amoral pe edificii sau în alte încăperi, murdărirea acestor obiecte cu vopsea, produse petroliere etc., cauzând drept urmare prin aceste acțiuni o daună considerabilă aspectului estetic interior și exterior al obiectelor pângărite” [4, p. 635].

A doua modalitate de comitere

a infracțiunii de vandalism este *nimicirea*.

În baza interpretării oferite de dicționarul explicativ al limbii române, prin *nimicire* se înțelege distruge, lichidare, potopire, prăpădire, sfărâmare, zdrobire, pierdere, risipire, zdrumicare, spargere, stricare, masacrare, iar acțiunea de a *nimici* reprezintă a face să nu mai existe, a reduce la nimic, a distruge, a desființa, a prăpădi, a extermina, a lichida [6, p. 679].

Dicționarul limbii române moderne prin *nimicire* subînțelege acțiunea de a nimici, dar prin a *nimici* – a distruge, a zdrobi [6, p. 543].

Nimicirea ca o modalitate alternativă de realizare a laturii obiective a infracțiunii de vandalism, în literatura de specialitate este definită de mai mulți autori, ale căror interpretări cu micile diferențe practic se aseamănă după conținut.

În viziunea autorului L. L. Kruglikov, prin *nimicirea* bunurilor în transportul public se înțelege săvârșirea unor acțiuni, care atrag după sine distrugerea sau aducerea salonului troleibuzelor, autobuzelor, tramvaielor, vagonului trenurilor precum și ambarcațiunilor de râu sau de mare într-o stare deplorabilă încât ele nu mai pot fi utilizate de către beneficiarii transportului public, iar *nimicirea* bunurilor în alte locuri publice presupune distrugerea sau deteriorarea indicatoarelor rutiere amplasate în mediul rural sau urban, dispozitivelor ce fac parte din iluminatul de sărbători amplasate în parcuri sau în piețele centrale ale orașelor, complexelor pentru distracții etc. [17, p. 443]

O definiție practic identică a termenului „nimicire” este dată de autorul V. P. Cașepov, care subliniază că *nimicirea* bunurilor din transportul public precum și din alte locuri publice presupune distrugerea sau deteriorarea sca-

unelor, ușilor, ferestrelor etc. din transport sau din alte locuri accesibile pentru public (scările blocurilor, ascensoarele etc.) [10, p. 382].

De aceeași părere este și autorul Alexandru Borodac, care constată că prin *nimicirea* bunurilor în transportul public sau în alte locuri publice se înțelege distrugerea sau deteriorarea obiectelor de uz comun, ce pune la îndoială sentimentul respectului de sine, din saloanele autobuzelor, troleibuzelor, vagoanelor de călători, navelor aeriene sau maritime ori a altor mijloace de transport, precum și a semafoarelor, taxofoanelor, scaunelor, gardurilor, a dispozitivelor de iluminare și a altor obiecte de uz comun de pe străzi, parcuri sau din alte locuri publice [2, p. 425].

În calitate de susținător al opiniilor prezentate mai sus vine și autorul Ivan Macari, care consideră că: „Nimicirea bunurilor în transportul public sau în alte locuri publice (pe străzi, în piețe etc.), în încăperile publice (de regulă, în veceu) poate fi realizată prin distrugerea sau deteriorarea dispozitivelor de iluminare, a scaunelor (făptuitorii rup căptușeala), prin distrugerea taxofoanelor, a îngrădirilor, ferestrelor” [8, p. 330]. În cazul de față, mai adaugă autorul, legislatorul menționează că vinovatul nimicește nu oricare bunuri, ci numai bunurile care se află în transportul public sau în alte locuri publice. De aceea, subliniază I. Macari, *nimicirea* bunurilor private (a casei, mașinii, vilei etc.) trebuie calificată în conformitate cu normele ce vizează infracțiunile contra patrimoniului [8, p. 330].

Autorii Sergiu Brînza și Vitale Stati, la rândul lor, remarcă că *nimicirea* constituie influențarea nemijlocită infracțională asupra bunului, ce presupune încetarea existenței fizice a acestuia sau aducerea bunului respectiv într-o asemenea stare, care exclude – în

totalitate și definitiv – utilizarea conform destinației sale funcționale; bunul nu mai poate fi restabilit pe calea reparației sau restaurării, fiind scos complet din circuitul economic [3, p. 660].

Autorul Nicolae Ursu este de părerea că „prin *nimicirea* bunurilor în transportul public se subînțelege deteriorarea și aducerea lor într-o situație care nu permite exploatarea ulterioară a acestora conform destinației fără o reparație esențială. Metode de deteriorare nu au însemnătate” [1, p. 476].

Deci, *nimicirea* în viziunea autorului Nicolae Ursu constituie deteriorarea bunurilor, funcționalitatea cărora poate fi restabilită prin efectuarea unor lucrări de reparație.

Așadar, reieșind din definițiile prezentate mai sus, observăm că autorii citați sunt unanimi în privința faptului că *nimicirea* poate fi realizată atât prin distrugere, cât și prin deteriorare a bunurilor, ambele provocând drept consecință aducerea acestora într-o stare devastatoare totală sau parțială, în rezultatul căreia bunurile respective nu mai pot fi utilizate conform destinației sale inițiale. Poziția respectivă, în opinia noastră este extensivă și acoperă întregul spectru de modalități prin intermediul cărora se poate realiza latura obiectivă a infracțiunii de vandalism.

Pornind de la cele menționate anterior, ajungem la concluzia că *nimicirea* presupune realizarea unor acțiuni de distrugere sau deteriorare a bunurilor din transportul public (de exemplu: spargerea ușilor, ferestrelor, ruperea scaunelor, deteriorarea blocurilor sanitare, salonului troleibuzelor, autobuzelor etc.) sau din alte locuri publice (de exemplu: distrugerea sau deteriorarea scaunelor din stațiile de așteptare, ruperea dispozitivelor de iluminare amplasate în parcuri, pe străzi, deteriorarea indicatoarelor rutiere etc.), în rezultatul cărora bunurile respective nu mai

pot fi exploatate de către membrii grupului social conform destinației sale inițiale. Nefuncționalitatea bunurilor este determinată de imposibilitatea de a fi restabilite prin intermediul efectuării unor lucrări de reparație sau restaurare.

În scopul înțelegerii mai exacte a sensului termenilor „distrugere” și „deteriorare”, în continuare propunem definirea acestora.

Astfel, distrugerea reprezintă degradarea totală, devastarea, risipirea, zdrobirea, ruina, stricarea, dărâmarea sau aducerea într-o stare distructivă a unui bun, care în consecință nu mai poate fi utilizat conform destinației sale anterioare.

Deteriorarea la rândul său, presupune înrăutățirea aspectului exterior sau a calităților unui bun prin intermediul stricării, defectării sau dereglării acestuia. În consecință, bunul deteriorat își pierde parțial starea și calitățile sale anterioare, însă, care pot fi restabilite prin realizarea unor lucrări de reparație sau restaurare a acestuia.

Concluzii

Drept urmare a celor menționate anterior, ajungem la concluzia că prin pângărirea edificiilor sau a altor încăperi se înțelege săvârșirea de către făptuitor a unor acțiuni ce demonstrează lipsa de respect față de membrii grupului social și valorile materiale și morale.

Aceste acțiuni se realizează prin murdărirea, pătarea, efectuarea unor înscrisuri, desene sau simboluri cu caracter obscen, batjocoritor, amoral pe edificii sau alte încăperi, atribuindu-le în consecință un aspect indecent și necuviincios.

Nimicirea la rândul său, presupune încetarea existenței fizice a bunului sau aducerea bunului respectiv într-o asemenea stare, în rezultatul căreia bunul fie nu poate, fie poate, dar parțial reparat sau restaurat.

Referințe bibliografice

1. Barbăneagră A., Berliba V., Gurschi C. ș.a. Codul penal comentat și adnotat. Chișinău: Cartier juridic, 2005. 656 p.

2. Borodac A. Manual de Drept penal. Partea specială. Chișinău: F.E.P. „Tipografia Centrală”, 2004. 622 p.

3. Brînză S., Stati V. Drept penal: partea specială. Vol. II. Chișinău: F.E.-P. „Tipogr. Centrală”, 2011. 1324 p.

4. Codul penal al Republicii Moldova. Comentariu. Redactor responsabil și conducător de ediție Barbăneagră A., dr. hab. în drept, prof. univ. Chișinău: Editura Sarmis, 2009. 860 p.

5. Dicționarul explicativ al limbii române (ediție revăzută și adăugită). București: Univers Enciclopedic Gold, 2012. 1230 p.

6. Dicționarul limbii române moderne. București: Editura Academiei Republicii Populare Române, 1958. 961 p.

7. Jeflea A., Moraru V. Infracțiuni ce implică semne de extremism religios: aspecte de drept penal. Chișinău: Studia Universitatis Moldaviae (USM), 2016. 230 p.

8. Macari I. Dreptul penal al Republicii Moldova. Partea specială. Chișinău: Centrul Ed. al USM, 2003. 509 p.

9. Беловинский Л. Иллюстрированный энциклопедический историко-бытовой словарь русского народа. XVIII – начало XX вв. Москва: Юристъ, 2007. 754 с.

10. Гравина А.А., Кашепов В.П., Кошаева Т.О. и т.д. Уголовное право Российской Федерации. Учебник. Москва: „Былина”, 1999. 559 с.

11. Иногамовой-Херай Л., Парог А., Чучаева А. Уголовное право. Общая часть: Учебник. Издание исправленное и дополненное. Москва: Юристъ, 2005. 325 с.

12. Комментарий к Уголовному кодексу Российской Федерации. Ответственный редактор, канд. юр. наук Радченко В. Москва: Спарк, 2000. 862 с.

13. Комментарий к уголовному кодексу Российской Федерации. Ответственный редактор д-р юрид. наук, проф. Наумов А. Москва: Юристъ, 1996. 824 с.

14. Макаренко М. Уголовная ответственность за вандализм. Авто-

реф дис. канд. юрид. наук. Москва, 2006. 23 с.

15. Разгильдиев Б., Красиков А. Уголовное право Российской Федерации. Особенная часть: Учебник. Ответственный редактор доктор юридических наук, профессор Разгильдиев Б. и кандидат юридических наук, доцент Красиков А. Саратов: СЮИ МВД России, 1999. 560 с.

16. Парог А., Степалин В., Шишов О. Уголовное право. Особенная часть в вопросах и ответах. Учебное пособие. Под ред. докт. юрид. наук, профессора Парога А. Москва: Юристъ, 2000. 304 с.

17. Уголовное право России. Часть Особенная. Ответственный редактор, доктор юрид. наук, проф. Кругликов Л.Л. Москва: Волтерс Клувер, 2004. 880 с.

18. Уголовное право России. Учебник для вузов. Т. II. Особенная часть. Под ред. доктора юридических наук, профессора Игнатова А. и доктора юридических наук, профессора Красикова Ю. Москва: Издательство НОРМА, 1998. 420 с.

Informația despre autori:
Xenofon ULIANOVSKI,
doctor hab. în drept, prof.
universitar, judecător

Sofia PILAT,
lector universitar al Catedrei
„Procedură penală și
Criminalistică” a Academiei
„Ștefan cel Mare” a MAI al
Republicii Moldova, doctorandă
e-mail: sofia-chirita@yandex.ru
tel. 079733002

Information about authors:
Xenofon ULIANOVSKI,
dr. hab. in law, university
professor, judge

Sofia PILAT,
lecturer at the „Criminal and
Criminal Procedure” Chair of the
„Ștefan cel Mare” Academy of the
Republic of Moldova, PhD student
e-mail: sofia-chirita@yandex.ru
tel. 079733002